

KONCERT SOLOWY

Monarchia instrumentalna

- Nowym typem barokowego koncertu – który zyskał z czasem większą popularność niż *concerto grosso* – był koncert solowy. W takim koncercie jeden instrument występował z akompaniamentem zespołu smyczkowego. Instrumentem solowym mogły być skrzypce lub trąbka, ale też flet, obój, fagot, wiolonczela, viola d'amore czy mandolina. Pierwsze znane koncerty solowe napisał Giuseppe ..... . Gatunek ten rozwinął się dzięki Antoniemu Vivaldiemu. Od jego czasów charakterystyczną cechą koncertu solowego stała się .....częściowa budowa (szybka – wolna – szybka) i zastosowanie techniki ritornelowej (czyli przeplatanie partii całego zespołu – ritorneli – z partiami solisty).
- Antonio Vivaldi skomponował kilkaset koncertów solowych, z czego ponad 100 na skrzypce (solo oraz na dwoje, troje czy czworo skrzypiec). Szczególną popularność zdobył cykl *Le quattro stagioni* (*Cztery pory roku*). To cztery koncerty, z których każdy zawiera trzy części przedstawiające wybraną porę roku. Vivaldi dołączył do partytury utwory poetyckie – ..... – opisujące sceny związane z daną porą (jak śpiew ptaków, burza, polowanie czy ślizgawka). Ich wersy przypisał do konkretnych fragmentów partytury i zilustrował dźwiękami. To wspaniały przykład muzyki ....., czyli nawiązującej do treści lub idei pozamuzycznej.
- Wśród włoskich twórców koncertów solowych tego okresu wyróżniają się też Tomaso ..... i Pietro Locatelli. Albinoni był ceniony zwłaszcza za koncerty na obój. Locatelli, słynny skrzypek-wirtuoz, komponował jedne z najtrudniejszych barokowych utworów na swój instrument. Finały skrajnych części jego koncertów skrzypcowych poprzedzały długie, kilkuminutowe fragmenty solowe – *capricci*. To odpowiedniki ....., czyli improwizowane popisy solisty-wirtuoza, często w przykuwającym uwagę wysokim rejestrze.

